

РЕШЕНИЕ

№ 2724

гр. София, 24.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 16.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **2248** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. с чл. 79, ал. 1 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД).

Образувано е по жалба на П. Т. М. от [населено място], [улица], вх. А, ет. 2, ап. 3, действащ чрез адвокат С. С. Н., против Заповед Рег. №[ЕГН] от 23.01.2024 г. на Началник отдел БДС при СДВР, с която на основание чл. 75, т. 3 от ЗБЛД е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) – „забрана за напускане на страната на българския гражданин П. Т. М. с ЕГН [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], общ. П., обл. П. с постоянен адрес: [населено място], общ. Столична, обл. С., [улица], вх. А, ет. 2, ап. 3, считано от 23.01.2024 г. до отмяна на прокурорското разпореждане“. В жалбата се твърди, че тази заповед е незаконосъобразна, като издадена при допуснати процесуални нарушения и в противоречие с материалния закон. Развиват се доводи, че към датата на постановяване на ПАМ присъдата по НОХД №8783/2017 г. по описа на СГС е изтърпяна, предвид кумулирането на

наказанието. С оглед на тези съображения се иска от съда да отмени оспорената заповед. Претендират се разноси по делото.

Ответникът по делото, чрез своя процесуален представител, заявява, че жалбата е неоснователна и недоказана и моли съда да я отхвърли. Претендира и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, които съобрази с доводите и становището на страните, приема за установено следното:

Със заповед № 422/15.03.2017г. министърът на вътрешните работи, на основание чл. 78, ал.1 и ал. 4 от ЗБДС е изменил своя заповед № 8121з – 336 от 12.04.2016г. и е упълномощил в частност и началника на отдел БДС при СДВР да издава заповеди за прилагане на принудителните административни мерки по ЗБЛД.

Оспорената заповед е издадена от началника на отдел БДС при СДВР на основание чл. 75, ал.1, т. 3 от ЗБЛД. С нея е наложена принудителна административна мярка по отношение на жалбоподателя - „забрана за напускане на страната, считано от 23.01.2024 г. до отмяна на прокурорското разпореждане“. Фактическите основания за налагане на мярката, така както са посочени в заповедта са следните: предложение № П – 28/2024г. от 17.01.2024г. на СРП за налагане на мярка с цел недопускане на отклоняване на лицето от изтърпяване на наказанието по НОХД № 8733/2017г. по описа на СРС, влязла в сила на 19.12.2023г.

Във връзка със соченото фактическо основание по делото се установи следното: С присъда по НОХД № 8733/2017г. по описа на СРС, влязла в сила на 19.12.2023г. жалбоподателят П. Т. М. е осъден на наказание лишаване от свобода за престъпление по чл. 210, ал.1, т.1 и т. 2 и т.5 от НК във връзка с чл. 209, ал.1 от НК в размер на три години и шест месеца при първоначален режим общ. С присъдата от така определеното наказание е приспаднато времето, през което лицето е било задържано по наказателното производство и е определено едно общо наказание измежду наложените на П. Т. М. по НОХД № 8733/2017г. по описа на СРС и по НОХД №

5525/2014г. по описа на СРС, а именно най-тежкото от тях - наказание лишаване от свобода за срок от пет години при първоначален режим „строг“. Присъдата е влязла в сила на 19.12.2023г.

С протоколно определение по ЧНД № 20241110201627 по описа за 2024г. на СРС е определено едно общо наказание измежду наложените на П. Т. М. по НОХД № 8733/2017г. по описа на СРС, по НОХД № 5525/2014г. по описа на СРС и по НОХД 18291/2018г., а именно най-тежкото от тях - наказание лишаване от свобода за срок от пет години, като в определението изрично е коментирано, че това наказание и изтърпяно на практика „изцяло“ за периода от 06.07.2018г. до 23.03.2021г.

Видно от издаденото от Затвора С. удостоверение, присъдата по НОХД № 5525/2014г. е изтърпяна от П. Т. М. на 23.03.2021г. включително и чрез условно предсрочно освобождаване за 1 година, 5 месеца и 2 дни.

Въз основа на установените по делото доказателства, съдът прави следните правни изводи:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма и без съществени процесуални нарушения, но при липса на годно фактическо основание. Нормата на чл. 75, ал.1, т. 3 от ЗБЛД – основанието, на която е издадена оспорената заповед, предвижда, че не се разрешава напускане на страната на лица, осъдени на лишаване от свобода до изтърпяване на наложеното им наказание, освен в случаите по чл. 66 и 70 от Наказателния кодекс. Тази предпоставка по отношение на жалбоподателя по делото не се установи. Наказанието, по повод на което е издадена заповедта, предвид извършената кумулация, е изтърпяно от жалбоподателя, видно от събраните по делото доказателства. По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

За пълнота следва да се посочи, че административният орган не действа при условията на обвързана компетентност при налагане на мярката и независимо от направеното предложение от прокурор е следвало да провери дали е налице подлежащо на изтърпяване наказание лишаване от свобода. Отделно от това

основанието на мярката по закон не е прокурорско разпореждане, а подлежащо на изтърпяване наказание лишаване от свобода и респ. срокът на подобна мярка не следва да се определя „до отмяна на прокурорското разпореждане“, а така, както е предвиден в закона – до изтърпяване на наложеното наказание.

Предвид изхода на делото следва да се постави на обсъждане претенцията на жалбоподателя за разноски. По делото са представени доказателства за направени разноски в размер на 800лв. за адвокатски хонорар и 10лв. за държавна такса. По отношение на адвокатския хонорар по делото е направено възражение за прекомерност. Съдът намира, че възражението е основателно, предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото. На жалбоподателя следва да се присъдят разноски за адвокат в минималния размер, предвиден в чл.8, ал.2, т. 6 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно 600лв., както и 10лв. за държавна такса. На основание чл. 143, ал.1 от АПК, СДВР следва да бъде осъдено да плати на жалбоподателя сумата в размер на 610лв.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на П. Т. М. от [населено място], [улица], вх. А, ет. 2, ап. 3, действащ чрез адвокат С. С. Н., Заповед Рег. № [ЕГН] от 23.01.2024 г. на Началник отдел БДС при СДВР, с която на основание чл. 75, т. 3 от ЗБЛД на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПAM) – забрана за напускане на страната до отмяна на прокурорското разпореждане.

Осъжда СДВР да плати на П. Т. М. от [населено място], [улица], вх. А, ет. 2, ап. 3, действащ чрез адвокат С. С. Н., разноски по делото в размер на 610лв., от които 10лв. за държавна такса и 600лв. за адвокатски хонорар.

Отхвърля искането за присъждане на разноски над този размер – за разликата от 200лв. за адвокатски хонорар).

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението му

пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: